

Myslela si, že ho zná...

TĚSNÉ

... jenže o něm...

POUTO

... nevěděla všechno.

Best
Seller
amazon.com

ALESSANDRA TORRE

TĚSNÉ POUTO

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Nevinnost

Nevinnost se zavázanýma očima
Pod maskou nevinnosti
Konec nevinnosti

Samostatné romány

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář
S láskou, Chloe
Všechny moje touhy
Těsné pouto

Připravujeme

Naše poslední tajemství

TĚSNÉ POUTO

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Zdenka Lišková

MYSTERY PRESS

2024

Inspirací pro tuto knihu se stala novela „Still“ z antologie *Bend*, jejíž prodej byl v květnu 2014 pozastaven na platformě Kindle. Mnoho úvodních scén mezi Brettem a Riley v této knize pochází z téhle novely. Pokud vám připadají povědomé, je to právě z tohoto důvodu.

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2015
Translation © Zdenka Lišková, 2024
Cover © Jan Matoška, 2024
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-697-2 (pdf)

*Pro Joeyho.
Jsi v každém hrdinovi.
A naše láska v každém příběhu.*

Tato má kniha je trochu jiná než ostatní.
Neřídí se úplně stejným vzorcem.
Zavede vás k některým hranicím, ale nebude vás za ně tlačit.
Slibuji.

1. KAPITOLA

O 6 měsíců dříve

těsný

(*příd.*) bezprostředně přiléhající, zejména nepříjemně
„příliš těsné boty“

Nepatřila jsem tam – do toho hlučného kasina, kde se kouř plazil po stěnách a mizel v nenápadných ventilačních otvorech, kde žabky sdílely prostor s filtry a diamanty a dav byl směsicí plážových turistů a bohatých gamblerů. Tu směsici doplňovali osmnáctiletí studenti na jarních prázdninách s rozšířenými očima a nejistými kroky, protože alkohol tvrdě zasáhl jejich nedotčená krevní řečiště.

Seděly jsme u stolu s kostkami, u hry, které nikdo z nás nerozuměl, ale Asiaté po naší pravici se usmívali a gestikulovali, jako bychom narazily na zlatou žílu, takže jsme dál házely a posouvaly značky a komínky našich žetonů neustále rostly.

Chelsea. Kvůli ní jsme tu všechny byly. Naše šestice se rozdělila do tří pokojů, přičemž čtyřsetdolarovou cenu za noc velkoryse uhradil pan McCrory, otec Chelsea a atlantský král automyček. Do jejího velkého dne zbývaly dva týdny, a tak jsme vyrazily do Nassau na rozlučku se svobodou a provětrat naše venkovské zadnice.

Nepatřila jsem tam. Patřila jsem na verandu, kde bych si opalovala prsty nohou na zábradlí, vedle sebe sladký čaj, na klíně časopis

a v rádiu Sugarland. Takhle jsem obvykle trávila týden volna. Ne na tomhle hlučném místě, kde se mi Tammyina ruka s čerstvou manikúrou zarývala do spálené kůže ramen. Za mnou do sebe vrazili dva lidi a přimáčkli mě na hranu stolu, která se mi zařízla do ještě pořád přecpaného žaludku. *Jauvajs*. Toužebně jsem se zadívala na stoličku napravo, kde trůnila žena s cigaretou v ruce. Nohy jsem měla v jednom ohni, čtyři hodiny v příliš těsných botách na vysokém podpatku si vybíraly svou daň tím nejbolestivějším možným způsobem.

Shrábla jsem svoje žetony a otočila se na Megan, dívku po mé levici, jejíž platinově zbarvené vlnité vlasy se vzrušeně pohupovaly v důsledku jejího nadšení nad jakýmsi aspektem té hazardní hry, které jsme nerozuměly. „Půjdu nahoru,“ zařvala jsem s ústy co nejbliž k jejímu uchu, ale pořád tak daleko, abych nespokla její dlouhé náušnice.

„Cože?“ Podívala se na zápěstí, kam si nasadila falešné rolexky, které jsme si všechny – s výjimkou Chelsea – pořídily u prvního stánku u silnice, kde náš taxikář zastavil. Působivě se zaleskly a já bojovala s nutkáním kouknout se dolů, abych zjistila, jestli ty moje vypadají stejně dobře. „Vždyt je teprve deset.“

„Nejspíš mi upadnou nohy.“

Sjela pohledem dolů. „Tak snad tě ještě donesou tu dálku do pokoje.“

Nedělala si legraci. Můj mozek zastépal při pomyslení na cestu, kterou jsem měla před sebou. Budu muset projít celým kasinem, nákupní zónou, po schodech dolů, napříč halou, vyjet výtahem dvanáct pater a pak ujít tři sta metrů chodbou. „Taky doufám. Proto odcházím, dokud v nich mám ještě trochu citu.“

Naklonila se blíž a ztišila hlas. „Chelsea bude našťvaná.“

Pokřčila jsem rameny a natáhla krk, abych viděla na jasně nasvícenou hlavu budoucí nevěsty. Zaklonila jsem se, rychle Megan

políbila na tvář a dopajdala k Chelsea. „Už půjdu k sobě do pokoje,“ zakřičela jsem na ni.

Přezíravě mávla rukou, aniž by odlepila oči od stolu. Její pozornost zaujal pohyb našich asijských fanoušků, kteří vyskočili na nohy, a i ona sama vzápětí radostně vykřikla.

Super. Otočila jsem se dřív, než stačila má slova zaregistrovat a přesunout svou pozornost na mě. Propletla jsem se zpátky davem lidí tak rychle, jak mi to zubožené nohy dovolovaly, otevřela jsem kabelku a nasypala do ní svůj podíl žetonů.

Prošla jsem kolem blackjacku. Byla jsem přesvědčená, že to zvládnu. Nebylo to vlastně tak hrozné, protože jsem se nezastavila na dost dlouho, aby moje nohy přišly k sobě.

Kolem pokeru. Zatraceně, takových stolů. Upírala jsem pohled před sebe, jako bych měla každou chvíli omdlít. Krok, zavravorání. Krok, zavravorání. Věřila jsem, že to zvládnu, pokud půjdu správným směrem.

Došla jsem k dalšímu blackjacku. Sakra. Určitě jsem přišla tudy? Nebyly ty stoly jiné? Možná jsem předtím procházela tou částí kasina, kde se hraje o velké peníze. Tyhle stoly vypadaly jinak. Určitě byly jiné. Hledala jsem nějakou značku, šipku nebo zaměstnance. Puchýř na pravé patě teď úspěšně konkuroval bolavému malíčku na levé noze, u kterého bych se klidně vsadila, že krvácí.

Minula jsem automaty. Tady jsem už musela být správně. Vrazila do mě obézní běloška a strelila po mně zlým pohledem. Málem jsem si kvůli ní vymkla kotník a kecla na zadek. Skvělý. Přesně to jsem potřebovala. Zranění, které by se přidružilo k mým zuboženým chodidlům.

Před sebou jsem zahlédla východ a postavila se na špičky, abych nakoukla přes hlavy, které mi bránily ve výhledu. *Prosím, ať vede ven z kasina. Prosím, ať mě vyvede do haly u obchodů, prosím...*

Díkybohu. Málem jsem se rozbředla úlevou, když se dav roze-
stoupil a já vyšla do nekuřácké části hotelu. Vlevo se nacházely
toalety, vpravo posezení. Dobelhala jsem se k němu jako moje
devadesátiletá babička a zhroutila se do nejbližšího křesílka. Tře-
souvícími se prsty jsem se vyzula a zasténala, když těžké boty na
jehlovém podpatku dopadly na dlažbu. Bože. Natáhla jsem si
nohy, opřela se a zavřela oči. Na chvíli jsem si dlaněmi zakryla
obličej a jemně promnula kůži na čele ve snaze rozmasírovat bo-
lest hlavy, která poslední dvě hodiny sílila. *Aspirin. Dojdu do po-
koje, vezmu si aspirin a napustím si vanu. Vymáčkám si v ní nohy
a napěním tolik bublinek, že mi bude závidět i Mr. Proper.* Ta vy-
hlídka mi vykouznila úsměv na tváři a já spustila ruce. Chvíli
jsem jenom dýchala a odpočívala.

Konečně trocha klidu daleko od šílenství kasina.

Pořád jsem nevěřila, že je teprve pátek. V práci jsem skončila
dřív, a přestože se to šéfové naší banky vůbec nezamlouvalo, ne-
mohla moc hlasitě protestovat, protože jsem byla jediná FP
v naší maloměstské pobočce. FP je nóbl venkovská zkratka pro
finančního poradce. Někde v metropoli bych spravovala velká
portfolia, rozdávala rady ohledně akcií, nakupovala a prodávala
podíly jako Ben Affleck ve filmu *Riziko*. Ale v našem zapadákově
hodinu od Atlanty, kde se nedělní kázání zaměřovala na modlitby
za déšť a průměrný příjem domácnosti se držel přesně na hranici
pětačtyřiceti tisíc dolarů? Pracovní dny jsem trávila prodejem po-
dílových fondů a životních pojištění a taky činnostmi, na které
nemám kvalifikaci, tedy sepisováním závětí a správou majetku.
Nic, co by nepočkalo do pondělního rána, kdy moje odřené
nohy a kocovina rozrazí dveře Smithovy banky v nekřesťanskou
hodinu – čili v půl osmé ráno.

Zvedla jsem pravou nohu a prohlédla si škody způsobené bo-
tami na jehlovém podpatku. Konkrétně těmi, které byly minutu

od minuty hnusnější a svým současným tempem klusaly přímo do popelnice. Jaká škoda, že jsem si nezabalila nějakou alternativu. Ale výstřední jehly zabíraly v mém šatníku jen velmi malý prostor. Zbytek podlahy zmíněné skříně obsadily umírněné černé lodičky na nižším a širším podpatku. V kombinaci se silonkami imitujícími opálení mi pomáhaly dotvářet dojem nedostupnosti, na který jsem to hrála devadesát procent roku. Možná jsem už prostě nedokázala prodat roztomilý vzhled sexbomby v minišatech s odvážnými páskovými sandály na vysokém podpatku. Možná tahle schopnost ve třiceti jednoduše vyprchala. Možná bych měla ve dvaatřiceti investovat do balerín a volných letních šatů. Viděla jsem spoustu maminek v minivanech s podobným vzhledem. A vypadaly, že se tak cítí pohodlně. Rozhodně neměly krvavě rudá chodidla, která během automasáže momentálně umírala pomalou smrtí. Opatrně jsem zatlačila na bublinu na patě. Fuj. Skoro jsem slyšela, jak v ní čvachtá tekutina.

Bílé chmýří. To byla věc, která se zjevila v mém zorném poli a zarazila mou novou fascinaci oprýskaným lakem na palci u nohy. Zaostřila jsem pohled na bílé nadýchané měkké pantofle, které se ke mně pomalu blížily. Takové ty tlusté, v nichž se člověk zaboří dva centimetry do pohodlného lůžka z paměťové pěny. Podél horního lemu měly vyšitou značku, o které jsem nikdy neslyšela. Vystoupala jsem očima od papučí k opálené ruce, na které mě okamžitě zaujaly čisté nehty. Pokračovala jsem přes silné záplestí ozdobené rolexkami desetkrát pravějšími, než byly ty moje, a pak výš po svalnaté paži s vyhrnutým rukávem až k čelisti, kterou bych k smrti ráda olízla. Nakonec jsem zůstala zírat na obličej, který by dokázal bez problémů konkurovat jakékoli celebritě, která se v poslední době objevila v mých erotických fantaziích.

Usmál se tak soucítěně, že mi to málem utrhlo srdce. Pokusila jsem se povolit sanici, abych ze sebe vymáčkla aspoň nějakou

reakci, a přitom jsem zatékala pohledem mezi papučemi a jeho obličejem.

„Co vy na to?“ Ten hlas. Zněl jako smirkový papír na trupu jachty. Kombinace drsnosti a hebkosti.

Polkla jsem. „Na ty pantofle?“ Samozřejmě, že myslel pantofle. O čem jiném by mluvil?

Ve tváři se mu objevil překvapený výraz. „Vy jste jižanka. Hmm... z Alabamy?“

„Z Floridy. Kousek na jih od hranic s Georgií.“ Ušklíbla jsem se. Nedokázala jsem ten jižanský přízvuk skrýt; táhl se mými slovy s nezlomnou samozřejmostí, jako by se jeho tóny vyryly do každé slabiky.

Pomaloučku se postavila, pořád s těmi bačkorami v ruce. Jeho druhá ruka se pohnula a natáhla se ke mně. „Já jsem Brett.“

Měla jsem se postavit. Bylo by to zdvořilé. Postavit se a potřást mu rukou. Ale neudělala jsem to. Nemyslela jsem si, že by to moje nohy zvládly. Jenom jsem se natáhla, pevně mu stiskla ruku, jak mě to učil táta, a zpríma se mu zadívala do očí. „Riley.“

Netušila jsem, co mu na naší výměně přišlo vtipné, ale jeho ústa se rozšířila a mně se naskytl ohromující pohled na jeho zuby. Bože, kéž by mi oštípovaly kůži. Kéž by mě ta ústa dráždila na krku, nebo i na jiných, citlivějších částech těla a podrobila si je. Při té představě jsem se zachvěla a odtrhla od něj oči. Vzala jsem mu bačkory z ruky. „Běžně s sebou nosíš chlupaté pantofle?“

„Viděl jsem tě kulhat přes kasino. Zaujalo mě to. Šel jsem ven, abych se ujistil, že nějaký muž nezneužije tvé indispozice.“

„Jak? Tím, že mi příběhne na pomoc se směšně pohodlnými trepkami?“

Ačkoli se to nezdálo možné, jeho úsměv se rozšířil ještě víc. „Přesně tak. Od téhle chvíle by sis na mě měla dávat pozor.“

Nenapadla mě žádná inteligentní odpověď, a proto jsem předstírala, že bačkory odvedly mou pozornost od našeho hovoru. Nazula jsem si je a vydechla úlevou, když se mé sedřené nohy ponořily do měkkého materiálu. „Kde jsi je vzal?“

Naklonil hlavu doprava. „Vedle v obchodě. Mají tam k nim i župany, kdybys chtěla doladit svůj outfit.“

Zasmála jsem se. „Ne, to je dobrý.“

„Býval bych ti nabídnul, že tě odnesu, ale nezdálo se mi to vhodné. A když jsem viděl, že ses posadila... Kam máš vlastně namířeno?“

„Do svého pokoje.“ Přezíravě jsem mávla rukou přibližným směrem. „Korálové věže.“

Zamračil se. „To je celkem dálka.“

„To jo.“ Zakroutila jsem prsty u nohou. „Teď už je to mnohem lepší. Klidně se posaď.“ Ukázala jsem na místo vedle sebe. Otevřela jsem kabelku, abych z ní vylovila žetony, ale periferně jsem viděla, že zůstává stát. *Jak chceš*. Vybrala jsem všechny zelené, které jsem našla. Celkem jich bylo šest. To dělalo šedesát dolarů. Zavřela jsem kabelku, natáhla ruku s hrstí plnou zelených koleček a sledovala Bretta, jak se dívá na mou sevřenou pěst. „No tak, otevři dlaň,“ pobídla jsem ho.

Udělal to a zamrkal, když zjistil, že v ní drží žetony. Zamračil se, převalil je v ruce a podal mi je zpátky.

„To je za ty pantofle.“ Sevřela jsem vršek kabelky a ignorovala neodbytnou přítomnost jeho pěsti v mém osobním prostoru. Štouchla jsem mu do ruky. „Jen si je nech.“

„Nechci tvoje peníze.“

„A já zase tvoje milodary. Prosím.“

„To nebyl milodar.“ Do jeho hlasu pronikla tvrdohlavost a já musela potlačit uchechtnutí.

„Když mi něco dáváš zadarmo... je to milodar.“

„Dostal jsem za to potěšení z tvé společnosti.“

Odfrkla jsem si způsobem, který by zcela jistě přiměl mou babičku obrátit se v hrobě. „Myslíš těch pět minut? Nenech se vysmát.“

„Tak mi dovol tě doprovodit zbytek cesty k tvému pokoji. Jen abych se ujistil, že dorazíš v pořádku.“

Povzdechla jsem si. Byl to velmi dramatický povzdech. Měl zamaskovat, že jsem si už skoro dva roky nevrzla, téměř polovinu té doby nebyla na rande, a ještě *nikdy* jsem se nedívala do tak nádherného obličej, jaký měl on. „Jen ke dveřím?“

Jeho ústa se zavlnila. „Jen ke dveřím. Tím mi ty pantofle řádně vynahradíš a budeš nucena přijmout zpět své těžce vydělané žetony.“

„Zas tak těžce vydělané nejsou,“ zabručela jsem. Vstala jsem a najednou jsem si uvědomila, do jaké výšky se vytáhly na můj věk už rozhodně nevhodné minišaty. Stáhla jsem je zpátky dolů a vzhledla o chlup dřív, než to čekal, protože jsem ho přistihla s pohledem přilepeným k mým nohám. Ruce mi ztuhly a jeho oči vystoupaly k mým. Měl dělat jako by nic a odvrátit zrak, ale místo toho se usmál. Pomalu roztáhl rty v sexy úsměvu, který rozblíkal kontrolky mého vzrušení a vystřelil jeho hodnoty na maximum. *Sakra*. Ten chlap a jeho chlupaté pantofle, úsměv drsnáka a do očí bijící sebevědomí... neměla bych se k němu přibližovat na míň než kilometr. Moje nohy plné puchýřů byly příliš zranitelné na to, abych šla naproti katastrofě, ke které tahle situace nevyhnutelně směřovala. Věděla jsem totiž, co se stane, až překonáme dlouhou cestu do mého pokoje. Postačí, aby naklonil hlavu, odzbrojil mě tím hříšným úsměvem, a moje tělo se mu samo od sebe odevzdá, aby si s ním mohl dělat, co se mu zlíbí.

Chytila jsem se jeho natažené ruky. Shora se na mě usmál – náš výškový rozdíl zdůraznila absence mých podpatků. *Jejda*,

moje boty. Sklonila jsem se a sebrala je; najednou jsem mnohem přátelštěji nahlížela na jejich třpytivé pásy i nemožnou výšku, o které jsem si naivně myslela, že ji zvládnou. Sevřela jsem jeho ruku a váhavě popošla vpřed. Mé kroky v měkkých pantoflích nebyly na dlaždicové podlaze skoro slyšet.

„Klidně se o mě opři,“ řekl a s úsměvem. „A kdybys potřebovala poponést...“

„To zvládnou,“ usmála jsem se na oplátku. „Neboj.“

Lehce mě zatáhl za ruku, aby mě pobídl, a společně jsme se vydali na cestu podél obchodů. Moje ruka v cizí dlani působila neobvykle, a tak jsem ho pustila a místo toho ho chytila za biceps. Zaujatá jeho mohutností jsem bojovala s nutkáním sevřít prsty a prohmatat ten tvrdý sval.

2. KAPITOLA

„Jsi tu sama?“

Podívala jsem se na něj, naše ruce se rozdělily už před několika kroky, když se vzájemný kontakt stal trapným. „Ne, je nás tu šest. Rozlučka se svobodou.“

Možná jsem se mylila, ale měla jsem pocit, jako by se lehce zarazil, jako by malinko zaváhal v chůzi. „Tvoje?“

Tři sklenky martini, které jsem vypila u večere učinily tu otázku mnohem vtipnější, než měla být, a tak jsem se zasmála. „*Moje?* Ne.“

„Máš přítele?“ Došli jsme do haly, kde natáhl ruku a pevně uchopil mou paži, aby se ujistil, že cestu dolů po krátkém schodišti zvládnu bez nehody.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“ Střelila jsem po něm pohledem. „Je nějaká paní Brettová?“

Když se na mě podíval, kousnul se do spodního rtu. To byl první náznak nerozhodnosti, který jsem v jeho tváři zahlédla. A působil nadmíru svůdně. Určitě by se měl k nerozhodnosti uchýlovat častěji. Bílé zuby zakousnuté do rtu kontrastovaly s pevnými rysy, drsným strništěm a intenzivním pohledem. „Kdyby byla, nedoprovázel bych tě.“

Odvrátila jsem pohled a přerušila náš oční kontakt dřív, než jsem se na něj vrhla a vyřádila se na něm jako správná jižanka. Došli jsme k výtahům a zastavili se, jeho prst stisknul tlačítko.

Nastalo ticho. Trapné ticho. Přešlápla jsem v pantoflích a snažila se dívat kamkoli jinam než jeho směrem. Tenhle typ konver-

zace bych měla zvládat líp. Byla jsem dvaatřicetiletá žena, proboha, ne patnáctiletá holka, kterou doprovází chlapec na maturitní ples. „Jsi tu pracovně?“

Ušklíbl se a zavrtěl hlavou. Když se dveře výtahu otevřely, naznačil, abych šla napřed. „Ne, jsem tady s pár přáteli. Chceme upustit páru.“

Zmáčkla jsem osmé patro a opřela se zády o stěnu, abychom se od sebe co nejvíc vzdálili. Přijal mou strategii a s uvolněným výrazem se opřel o tu protější. Jeho košile dokonale padla k tmavým riflím. Zvedla jsem obočí a pousmála se. „Upustit páru?“

Náš rozhovor přerušila ruka, jež pronikla do kabiny výtahu a zachytila zavírající se dveře, které se zastavily a znovu otevřely. Přistoupili tři muži. Vlastně ne tak docela muži. Spíš dvacetiletí kluci a s nimi se do kabiny natlačil pach alkoholu. Jejich nástup doprovázely skelné pohledy a silácké řeči. Všimla jsem si, jak Brettovi potemněly oči a prostor mezi námi byl najednou plný.

„Do jakého patra jedete?“ zeptala jsem se, když se dveře zavřely. Přestože už výtah začal stoupat, nikdo z nich nestisknul tlačítko, ani nám nevěnoval pozornost.

Oprava. Jejich oči se najednou stočily mým směrem a zabodly se do mě. Ten, který mi byl nejbliž, se zapotácel a vstoupil do mé komfortní zóny. „A do jakýho jedeš ty?“ zamumlal a jeho otázka vyvolala povzbudivý smích jeho přátel, z nichž jeden vrhl rychlý pohled Brettovým směrem.

„Nech ji na pokoji.“ Napětí v Brettově hlase mě překvapilo, a tak jsem vzhlédla k jeho obličejí. Zaskočil mě jeho ztuhlý výraz i žár v pohledu, který se upíral na naše spolucestující, nikoli na mě. Chtěla jsem ho ujistit, že o nic nejde – ne že bychom se znali natolik, abych počítala s jeho ochranou. Ale podle strnulosti jeho těla, podle toho, jaký zaujal postoj, když se odstrčil od stěny, a podle jeho drsného tónu jsem usoudila, že je připraven bojovat,

bránit a zkrátka dělat všechny ty momentálně zbytečné věci, o které tahle partička rozhodně nestála.

Dveře se otevřely a já se chtěla protáhnout mezi kluky, kteří nijak nespěchali, aby mi uhnuli. Brettova paže rázně urychlila jejich pohyb, což vyvolalo mumlané nadávky i zbabělý výkřik vyslaný za námi hned, jak se dveře zavřely. Stáli jsme na prázdné chodbě.

„Jsi v pořádku?“ Jeho pohled byl temný, obličej strnulý. Sklouzla jsem po něm pohledem a všimla si jeho zaťatých pěstí.

Zasmála jsem se a zlehka mu přitiskla ruku na hrud'. „Jasně že jo. Byli opilí. Poradila bych si s nimi i sama.“

Chytil mě za předloktí a přiměl mě ustoupit tři kroky dozadu, takže jsem stála zády u zdi a on se nade mnou skláněl dost blízko na to, aby mě mohl políbit, kdyby chtěl. „Tím si nebuď tak jistá. To nemůžeš nikdy vědět.“

Pak naši vzdálenost vymazal úplně. Jeho prsty se sevřely kolem mých paží, až to skoro zabořilo. Jeho ústa byla při prvním kontaktu majetnická a drsná, ale okamžitě zvláčněla. Jeho ruce povolily a přejely mi po předloktích až k ramenům, odkud stoupaly dál, dokud nesevřel můj obličej v dlaních. Vydala jsem zvuk, něco mezi povzdechem a zasténáním, a on ho zachytil na rtech. Naše ústa se spojila v žáru vášnivého polibku a počáteční souboj našich jazyků se změnil ve svůdný tanec – on mě vedl, já ho následovala. Jeho tělo se tisklo k mému stále těsněji, až jsem se ocitla na špičkách přimáčkutá ke zdi.

V krátké pauze jsem zadýchaně promluvila. Smysly jsem měla zahlcené a věděla jsem jenom to, že ho chci příliš na to, abych se teď mohla logicky rozhodnout. „Počkej.“ Položila jsem mu dlaň na hrudník a on okamžitě odtáhl svá ústa od mých. Jeho oči pevně ukotvené v mých zaplály a on sám se přerývaně nadechl.

„Omlouvám se. Nejsem zvyklý na... zdrženlivost.“ Povolil prsty, ve kterých teď svíral mé vlasy, naše spojení se přerušilo a já

klesla na paty. Ústa jsem měla naběhlá a tělo pulzující touhou po... něčem dalším. *On není zvyklý na zdrženlivost?* To já zase nebyla zvyklá na doteky a na chuť cizích rtů. Už roky jsem neměla v ústech penis, roky jsem necítila mužskou kůži pod prsty, natož něčí ruce na těle. Potřebovala jsem od něj pryč. Potřebovala jsem jít do svého pokoje, dál od jeho suverénního úsměvu, od jeho očí, které se mi propalovaly do duše, dál od jeho rukou, které mě pálily na kůži jako cejch. Věděla jsem, že se v jeho přítomnosti nedokážu ovládnout a že bych mu s chutí rozepla poklopec, vyhrnula si šaty a roztáhla nohy.

Ustoupil o krok dozadu a otřel si ústa. „Je mi to líto. Neměl jsem to dělat.“

Mně to teda líto není. Zrudla jsem. „To je v pořádku. Nedá se říct, že bych zrovna protestovala.“ Odlepila jsem se od stěny v pevné víře, že mě nohy udrží. Potřebovala jsem se pohnout z místa. Šíleně jsem po něm toužila. Co jsem to provedla? Nové pantofle mě tiše nesly vpřed. Kráčel po mém boku s rukama v kapsách a hlavou sklopenou. Zastavila jsem před svým pokojem, sebrala odvalu a otočila se k němu. „A jsme tady. Děkuju.“

Natáhl ke mně pravou ruku sevřenou v pěst. Zmateně jsem na ni zírala, než mi došlo, co má v úmyslu. Věnovala jsem mu neradostný úsměv a spojila ruce do mističky pod jeho pěstí. Do dlaní mi s tupým cinknutím dopadly žetony. „Já ti ty pantofle koupit *chtěl*.“

Znovu si skousl ret – zjevně to byl jeho zlozvyk – a zadíval se na mě, jako by si něco rovnal v hlavě. Ticho se táhlo a vzduch mezi námi houstnul. Bože, jak já chtěla ten ret olíznout. Chytil ho mezi zuby a vtáhnout ho do pusy. Bojovala jsem s nutkáním přešlápnout. Neodbytná touha se mi z rozkroku plazila po bříše a táhla se až na prsa.

Konečně promluvil a přerušil náš oční kontakt, když se podíval jinam. „Nechci tvoje peníze. Bylo mi potěšením.“

Připadala jsem si směšně s oběma rukama sevřenýma kolem žetonů, jako bych byla čínská panenka připravená uctivě se uklonit. Nezdálo se, že by chtěl jít dál, a tak se mé obavy z lehkomyšlného jednání v jeho blízkosti nenaplnily. Otevřela jsem kabelku, vsypala do ní žetony a vylovila klíč od pokoje. Přitom jsem pohledem zavadila o bačkory. „Chceš ty pantofle? Mohl bys seběhnout zpátky dolů a celé to zopakovat na další oběti špatných módních rozhodnutí.“

„Ne.“ Jednou rukou se opřel o zeď, čímž se mi trochu přiblížil, ale stále zůstával v bezpečné vzdálenosti. „Odpískám to, dokud stojím na nohou.“ Odstrčil se od zdi, natáhl ke mně ruku a ta nádherná ústa zvlnil v úsměvu. „Těšilo mě, Riley.“

„Mě taky, Brette.“ Potřásla jsem mu rukou a rychle ji pustila. Buď se mi to jenom zdálo a vážně hrozilo, že budu za zoufalce, nebo jsme byli jen kousíček od toho, abychom čelem postele prorazili díru do vedlejšího pokoje.

Zasunula jsem klíč do zámku, zmáčkla kliku a vstoupila dovnitř. Rozloučila jsem se lehkým mávnutím a pak opatrně zavřela dveře. Ty za mnou zacvakly a já se zadívala na bílé dřevo. Někde v oblasti mezi mými stehny zoufale vzlykala sexuální touha. Tak jo, všechno bylo v pohodě. Bezpečně jsem se dostala do pokoje a byla jsem sama. *Sama*. Žádné horké ruce, které by ze mě servaly oblečení, žádná ústa lačnící po mém krku, žádný penis tisknoucí se k mému klínu předtím, než by se hluboko a tvrdě natlačil tam, kde jsem ho zoufale potřebovala. *Sakra*. V duchu jsem horečně pátrala po rozumném důvodu, proč moje rozhodnutí nepozvat ho dovnitř bylo správné. Určitě to byl dobrý krok. Zachovala jsem klid. Nestala jsem se *tou holkou*, která dovolila nadřžené touze, aby ji vystavila nebezpečí. Ano, jeho vzhled byl dechberoucí, choval se jako rytíř a skvěle líbal, díky čemuž jsem byla pořád vlhká, ale já ho neznala. Byl to cizí člověk. Tady jsme

nebyli v Quincy na Floridě. Neznala jsem jeho rodiče, v dětství jsem vedle něj nesedávala na lepkavých sedadlech školního autobusu. Nemohla jsem ho pozvat dál. Nesměla jsem. Za nic na světě. Zvedla jsem se na špičky a podívala se kukátkem.

Pořád tam stál. Zíral na podlahu, hřbet ruky přiložený k ústům. Rukou si prohrábl vlasy. Nejdřív pomalu a pak s drsnou agresivitou. Potom zmizel. Sledovala jsem ho, jak nejdál to šlo, ale kukátko mi poskytovalo jen omezený výhled. Chtěla jsem otevřít dveře, vykuknout ven a vidět ho. Vidět, jestli sebevědomě kráčí chodbou, nebo se váhavě přesouvá k další etapě svého večera. Ale neudělala jsem to. Pohodila jsem boty u dveří, skopla pantofle, udělala čtyři kroky a padla na nejbližší postel.

3. KAPITOLA

Koťátko

Na vysoké jsem obývala půlku pokoje na koleji. Moje spolubydlící byla princezna z jižní Floridy, která kouřila Virginia Slims, když zrovna neprovozovala divoký a uřvaný sex se svým přítelem. Pokoj byl maličký – jenom tři krát tři metry – a uprostřed rozdělený jasně růžovou lepicí páskou. Tu jsme tam nalepily hned první den, zatímco si naši rodiče s úsměvem podávali ruce, tolik pyšní na „své holčičky“. Směsice kultur byla v ženském prostoru exotická a vzrušující.

Teď jsem obývala stejně velký prostor. Přešla jsem ho nesčetněkrát, někdy mé kroky doprovázelo skřípění řetězu, jindy byly tiché. Místnost byla dvanáct mých stop dlouhá a šest široká. Zadní stranu tvořila betonová stěna bez oken natřená před dávnými časy nějakým odstínem bílé, která se nyní změnila v šedou. Na opačné straně se táhla řada kovových trubek zalitých v betonu. Snažila jsem se jimi pohnout, různě s nimi třást, proškrábat se jejich betonovými lůžky. Nikam to nevedlo.

V mém stíněném prostoru se nacházel záchod, sprcha a postel. Často si přinesl židli, ale když odcházel, bral si ji s sebou. Řekla bych vám, jak dlouho jsem tam byla, ale nevěděla jsem to.

4. KAPITOLA

Druhý den ráno jsem se probudila a myslela na Bretta. Na majetnický stisk jeho prstů, na jeho roztoužená ústa, na tlak jeho těla, na žár našich doteků. Na to, jak ho moje tělo vábilo a jeho na to reagovalo.

Okolnosti mě vrátily zpátky na zem a v kruté kombinaci se slunečními paprsky mi připomněly, že odešel. Měl příležitost mě doprovodit dovnitř, požádat o telefonní číslo nebo mě přinejmenším ohromit dalším polibkem. Ale místo toho utekl. Nebo spíš odešel. Sice s gentlemanským rozloučením, ale tím to končilo.

Osprchovala jsem se. Tlak vody byl mizerný a teplota kolísala mezi horkou a vlažnou. Vymáčkala jsem šampon z miniaturní lahvičky s britským erbem, ačkoli ji vyrobili v Illinois. Osušila jsem se dost rázně na to, abych si uvědomila, že mám spálená záda a škrábání ručníku je pro mou citlivou kůži příliš drsné. Omotala jsem si bílou froté osušku kolem těla a došla ke skříni. Zadívala jsem se na svůj otevřený kufr a pak na visící oblečení. Nic nevypadalo dost dobře.

Na to pubertální, zadýchané opojení jsem si připadala moc stará. Na tu nervozitu z představy, že bych mohla sejít dolů a narazit na něj. Na ten mravenčivý pocit, že jsem možná potkala spřízněnou duši, že ho třeba znovu políbím, zahledím se mu do tváře a ucítím, jak mě jeho úsměv hřeje na kůži. Byla bych jedna z mnoha? Jen další dívka, jen krátký zážitek, od kterého by si nic nesliboval? Vymyslela jsem si snad tu jiskru, to vzájemné propojení? Když

jsem si příliš roztřesenou rukou nanášela řasenku, pod stolem se mi chvěla a nervózně poskakovala noha. Letovisko bylo obrovské. Za osmadvacet hodin jsme měly odjet. Nejspíš už ho nikdy nespatřím. Měla jsem si vzít jeho číslo.

„Zatáhni závěsy, ty kačeno.“

Ta slova jsem ignorovala, dál si prohlížela své modré letní šaty a přemýšlela, jestli se stopy po deodorantu na přední straně dají vydrbat.

„To jako vážně? Kolik je hodin?“

„Devět dvacet.“ Odložila jsem šaty, vzdala se snahy vypadat jako dáma a popadla šortky a tílko. Ve městě, ze kterého jsem pocházela, by to byl vrchol módy. Takže to bude muset stačit.

„Kuurva...“ To slovo bylo tlumené těžkou kocovinou a polštářem umazaným od řasenky, ale já ho slyšela. Měla jsem asi pět minut, než se Tammy McGowanová, osoba, která rozhodně není ranním ptáčetem, vyhrabe z postele, a já neměla v nejmenším úmyslu být v její blízkosti, až k tomu dojde.

„Káva je hotová. V deset máme být v lázních. Skočím si dolů pro snídani.“

Ozvalo se zamručení. A tiché nadávky. Popadla jsem kabelku a klíč od pokoje, otevřela dveře a prchla.

Z hotelových cen by i jeptiška nadávala jako Tammy. Ve stánku v hale jsem si objednala balenou vodu, jablko a borůvkový muffin a za to mi prosím pěkně naučtovali osmnáct dolarů i s automaticky připočítaným patnáctiprocentním dýškem. A za ty tři dolary spropitného jsem se ani nedočkala úsměvu. Napsala jsem svoje příjmení a číslo pokoje, podepsala se, a popadla ták s jídlem. Loktem jsem si otevřela dveře na terasu, vybrala si stolec u zábradlí a usadila se.

Zula jsem si sandály na klínku, opřela se zarudlými prsty o kamenné zábradlí a v dáli za mořem palem a bazénů letoviska na

mě zajiskřila zářivě modrá voda oceánu. Na zábradlí asi metr napravo ode mě přistál holub, kterému chyběly drápky na pravém pařátku. Naklonil hlavu k mým nohám, jako by je chtěl ochutnat. Hodila jsem mu kousek muffinu a odehnala ho nohou. Jakmile jsem se ujistila, že jsou moje zubožené prstíčky v bezpečí, znovu jsem zaklonila hlavu

Sloupla jsem nálepku z jablka. Ukousla jsem si. Žvýkala. Polka. Slunce už takhle brzy hřálo, a přitom nebylo vlhko. Bože, kéž by takhle bylo v naší oblasti Floridy. Teplo bez parní lázně, ze které mi nad horním rtem vyvstávaly krůpěje potu. Tady bych se mohla vyhřívat celé hodiny. Seděla jsem dostatečně vysoko, takže mě ovíval vánek, zatímco slunce mě svíralo v laskavém objetí. Napila jsem se vody a znovu zašroubovala víko. Uvolnila jsem svaly na krku, sesunula se na židli trochu níž a zavřela oči. Bylo příjemné strávit nějaký čas o samotě. Patnáct, možná dvacet minut. Pak budu muset vyrazit do lázní na tři hodiny ženského tlachání. Díky, pane McCrory.

Ze zadu zafoukal vítr a načechrál mi světlé chloupky na předloktí. Zaslechla jsem dost hlasité mužské hlasy. Za mými zády se ozvalo vrzání kovu o dlažbu, jak se usazovali na židle. Následovalo cvaknutí zapalovače, když si jeden z nich začal ničit plíce.

Se zavřenýma očima a uvolněnou myslí jsem si ukousla další sousto. Náhle se však ve mně probudil odposlouchávací instinkt, protože jsem zaslechla hlas, který mi zněl povědomě. Začala jsem se narovnávat, ale zarazila jsem se, protože jsem si nebyla jistá, jestli se teď, bez make-upu a s bradou plnou drobků z muffinu, chci znovu představovat. Zůstala jsem tedy sedět a svezla jsem se na židli opět o něco níž. S každým dalším slovem jsem si byla jistější, že jeden z nich je Brett. V koutku úst mi zacukal úsměv.

„Co se stalo s tou holkou ze včerejšího večera?“

„S tou blondýnkou?“

„Jo. Vypadalo to, že skončíš v jejím pokoji.“

Nastala odmlka. Tiché odkašlání. Málem jsem spadla ze židle ve snaze zaslechnout jeho další slova.

„Nic z toho nebylo. Je tady s partou na rozlučce se svobodou. Víš, co si o tom myslím.“

Odpovědi jsem nevěnovala pozornost. Prsty na nohou se mi zkroutily kolem zábradlí a všechno se ve mně sevřelo lítostí a zlostí. *Nejsem jeho typ.* Možná proto tak snadno odešel. A já blbá si myslela, že ho ten polibek zasáhl stejně silně jako mě. Zaryla jsem si nehty do stehén a sledovala, jak kolem mě proplouvá zvlněný proužek vydechnutého kouře. Poslouchala jsem občasné skřípění nohou židlí, když si muži za mnou tu a tam poposedli.

Ať se jde vycpat. Kdo by stál o známost na jednu noc? Moje zaprášená vagína byla naprosto spokojená s rozsáhlou sítí pavučin, kterou za ta léta zarostla. Moje podvědomí kdesi v temných zákoutích mysli roztrhalo na kusy plakát hlásající *Miluju Bretta* a vrátilo se k serióznějšímu záležitosti.